

Arrest

**nr. 69 463 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 juni 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 april 2011 het Rijk binnenkwam, diende op 27 april 2011 een asielaanvraag in. Er werd dezelfde dag vastgesteld dat verzoeker op 7 april 2011 een visum type C (zaken/handel) verkreeg via de Duitse autoriteiten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht de Duitse autoriteiten op 13 mei 2011, gelet op de artikelen 9.2 en 9.3 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de overname van verzoeker.

1.3. De bevoegde Duitse instanties willigden het overnameverzoek in op 16 mei 2011.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 juni 2011 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [L. K.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 27/04/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Hij verklaarde op 19/04/2011 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Armeense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 08/11/1981.

Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 03/05/2011 verklaart betrokkene dat hij rond 10/04/2011 Taliati te Rusland verliet en per trein naar Krasnador te Rusland reisde waar hij dezelfde dag aankwam. Betrokkene verklaart dat hij op 13/04/2011 per auto naar Jerevan te Armenië reisde waar hij verbleef bij een vriend tot 19/04/2011. Hij verklaart dat hij op 19/04/2011 per vliegtuig naar Parijs te Frankrijk reisde waar hij aankwam op 19/04/2011. Betrokkene verklaart dat hij op 19/04/2011 per auto naar België reisde waar hij arriveerde op 19/04/2011.

Betrokkene verklaart dat hij zijn vrouw [H. A.], [...] komt vervoegen.

Betrokkene verklaart dat zijn alles geregeld werd door de smokkelaar en dat betrokkene zelf niet langs ging bij een ambassade.

Een consultatie in de Europese Vision databank toont aan dat aan betrokkene op 07/04/2011 een visum type C (D 041223912) werd afgegeven door de Duitse autoriteiten te Armenië.

Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 13/05/2011 een overnameverzoek op basis van art. 9.2 van de Dublin Verordening aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten op 16/05/2011 weten dat het verzoek tot overname wordt ingewilligd op basis van art. 9.2 van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Duitsland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat Duitsland aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij precies in België zijn asielaanvraag wil indienen. Hij verklaart enkel dat zijn gezin en zijn moeder in België verblijven. Er dient opgemerkt dat betrokkenes vrouw, [H. A.] hun twee zonen, [L. V.] en [L. A.] én betrokkenes moeder [R. G.] [...] reeds in 07/07/2009 een asielaanvraag indienden. Op 16/06/2010 werd hen het vluchtelingenstatuut en subsidiaire bescherming door het CGVS geweigerd. Hun beroep ingesteld bij de RVV tegen de beslissing van het CGVS werd eveneens geweigerd op 28/10/2010. Op 18/01/2011 diende [H. A.] voor zichzelf, haar minderjarige kinderen en haar schoonmoeder [R. G.] [...] een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 07/02/2011 onontvankelijk verklaard. Aldus hebben deze familieleden op dit moment geen legaal verblijf in België. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelt de betrokkene dat hij gezond is. Betrokkene verklaart verder geen familie te hebben elders in Europa maar wel nog een schoonvader, schoonmoeder en

schoonbroer in België. Deze familieleden kunnen niet worden beschouwd als gezinsleden, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.2 en art. 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Duitse autoriteiten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om verzoeker te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3.2 en 15 van de verordening 343/2003/EG.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“1. De bestreden beslissing stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9.2 en art. 18.7 van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De bestreden beslissing stelt dat een consultatie in de Europese Visa databank aantoonde dat aan verzoeker op 7 april 2011 een visum type C voor Duitsland werd afgeleverd.

Op basis van art. 9.2 van de Dublin-II Verordening zou Duitsland verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek.

Verzoeker is echter van mening dat, overeenkomstig art. 3.2 en/of art. 15 van de Dublin-II Verordening, België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Art. 3.2 van de Dublin-II Verordening stelt dat elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land kan behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Art. 15 van de Dublin-II Verordening stelt dat er, bij de beantwoording van de vraag welke Staat er verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, rekening gehouden kan worden met de mogelijkheid van familiehereniging.

De echtgenote, de twee kinderen en de moeder van verzoeker wonen allen in België. Het gaat hier, althans wat de echtgenote en de twee kinderen betreft, om gezinsleden in de zin van art. 2 i) van de Dublin-II Verordening.

De bestreden beslissing (blz. 1, onderaan) stelt dat de echtgenote, de twee kinderen en de moeder van verzoeker geen legaal verblijf in België hebben. Dit is onjuist. De aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet werd op 16 juni 2010 ontvankelijk verklaard (zie stuk 1), en er werd nog geen uitspraak ten gronde gedaan. De echtgenote, de moeder en de twee kinderen van verzoeker zijn ingeschreven in het vreemdelingenregister, en er werd hen een attest van immatriculatie model A overhandigd.

Dit attest van immatriculatie wordt nog steeds maandelijks verlengd.

Rekening houdende met al deze elementen, had de D.V.Z.. overeenkomstig art. 3/2 en/of art. 15 van de Dublin-II Verordening, en op basis van humanitaire overwegingen, moeten beslissen dat de asielaanvraag van verzoeker in België diende behandeld te worden, waardoor verzoeker herenigd zou geworden zijn met zijn echtgenote, zijn twee kinderen en zijn moeder.

Als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet, uitspraak doet als annulatierechter (zoals in casu), is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan o.a. of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van juiste feitelijke gegevens. Zoals hogergesteld is dit niet zo, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk stelde dat de echtgenote, de twee kinderen en de moeder van verzoeker geen legaal verblijf in België hebben, terwijl daarentegen hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet op 16 juni 2010 ontvankelijk verklaard werd, zij ingeschreven werden in het vreemdelingenregister, en er hen een attest van immatriculatie model A overhandigd werd, dat nog steeds maandelijks verlengd wordt.

2. Daarenboven diende er, overeenkomstig art. 88 van het KB. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan verzoeker een attest van immatriculatie model A te worden afgeleverd, met dezelfde geldigheidsduur als die van het attest van immatriculatie van zijn echtgenote.”

3.2. Verweerder antwoordt dat de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden die door de moeder van verzoekster werd ingediend op 4 juli 2011 ongegrond werd verklaard en dat de bestreden beslissing niet belet dat verzoeker in Duitsland van een gezinshereniging geniet.

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 3.2. van de verordening 343/2003/EG op zich geen enkele verplichting inhoudt, doch slechts bepaalt dat een lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land “kan” behandelen, ook als hij daartoe op grond van de in de verordening neergelegde criteria niet verplicht is.

Het louter feit dat verweerder geen toepassing heeft gemaakt van de mogelijkheid die geboden wordt door artikel 3.2. van de verordening 343/2003/EG laat ook niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden werd.

Artikel 15.1. van de verordening 343/2003/EG, de bepaling waarop verzoeker verder alludeert, luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

Ook uit dit artikel kan geen verplichting voor verweerder afgeleid worden, zodat verzoeker uit deze bepaling op zich evenmin rechten kan putten. Deze bepaling heeft slechts betrekking op de mogelijkheid van een lidstaat om een andere lidstaat te verzoeken de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag over te nemen en een dergelijk verzoek werd in casu niet ingediend, zodat geen schending van artikel 15.1. van de verordening 343/2003/EG blijkt (cf. RvS 10 oktober 2003, nr. 124.106; RvS 17 januari 2007, nr. 166.821).

Het feit dat verweerder in de bestreden beslissing stelde dat de schoonmoeder, echtgenote en kinderen geen legaal verblijf in België hadden, terwijl niet betwist is dat deze personen – ingevolge het ontvankelijk verklaren van hun aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden – over een tijdelijk verblijfsrecht beschikten, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De Raad kan daarenboven niet inzien welk actueel belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel, nu hij ter terechtzitting niet betwist dat de door zijn familieleden ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op 4 juli 2011 als ongegrond werd afgewezen en er hierdoor een einde kwam aan het tijdelijke verblijfsrecht waarover deze familieleden in België beschikten.

3.3.2. Artikel 88 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – bepaling waarnaar verzoeker in

zijn uiteenzetting verwijst – voorziet dat wanneer een vreemdeling een asielaanvraag heeft ingediend en indien deze vreemdeling tijdens de behandeling van deze asielaanvraag in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie, zijn in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde familieleden eveneens in het bezit dienen gesteld te worden van een attest van immatriculatie. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat hij een familielid, zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet in België heeft waarvan de asielprocedure in behandeling is, kan hij niet dienstig naar artikel 88 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verwijzen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK